

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ!...

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ή ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ;...)

Ίδου λοιπόν το ερώτημα: Μπορεί μια κυρία ή μια δεσποινίς να κυκλοφορήσει ελεύθερα και ανίδενα τις νυκτερινές ώρες στους αθηναϊκούς δρόμους;

Μπορεί μια κυρία ή μια δεσποινίς να διασχίσει τους δρόμους της πρωτεύουσής τας μεταμεσονυχτίους ώρας, χωρίς απρόοπτα, χωρίς ενοχλήσεις, χωρίς κινδύνους;

Ας υποθέσουμε — χιτώνα και ξύλο — ότι άρρώστησε ξαφνικά τη νύχτα ο σύζυγός σας, ή μητέρα σας, ή αδελφή σας. Πρέπει να προσκληθεί άμέσως ο γιατρός. Άλλος άνθρωπος για να τρέξει στο γιατρό σας που κάθεται στην άλλη άκρη της Αθήνας δεν υπάρχει. Δεν υπάρχουν άνδρες στο σπίτι ή συμβαίνει να λείπουν την καταραμένη αυτή νύχτα. Είσαστε ολομόναχοι. Και πρέπει, είνε ανάγκη σκληρή κι' αναπόφευκτη να κληθεί ο γιατρός.

Τί θα κάμετε, κυρίες και δεσποινίδες μου, στην περίπτωση αυτή την τραγική και κρίσιμη;

Θά φορέσετε φυσικά το καπέλλο σας και θά βγείτε έξω μόνες σας, ολομόναχες...

Ή ώρα είνε δυό μετά τα μεσάνυχτα.

Ή πόλις κοιμάται...

Ερημιά και σκοτάδι στη συνοικία σας, σκοτάδι που τρομάζει και κάνει την καρδιά να σφιγγεται. Μά έχετε πάρει πειά την απόρασή σας. Σας σπρώχνει η ΑΝΑΓΚΗ...

Κάνετε λοιπόν το σταυρό σας, έμισταύεστε τον έαυτό σας στον άγιο της ημέρας και ξεκινάτε...

Παίρνετε τους δρόμους ολομόναχη, μία γυναίκα χωρίς καθυλιέρο μέσα στη νύχτα, μία γυναίκα νέα και όμορφη...

Ή καρδιά σας φτεροκοπάει σαν πουλί πιασμένο στην παγίδα.

Οι έσοιοι, οι βαρείς και μονοκόμματοι έσοιοι της νύχτας, σās φαίνονται σαν μυθικά τέρατα που θέλουν να σās άρπάξουν.

Στη σκέψη σας την αναστατωμένη στριφογυρίζουν ή πιθανότητες των πό τρομερών κινδύνων: Αρσενά, κακοποιοί, μέθυσοι, άπαγογείς, δολοφόνοι!...

Κάνετε το μάτι σας γαρίδα για να δῆτε κανένα σκοπό άστυφύλακα, μά—τί γρουσουζιά!—έχουν χαθεί τη νύχτα αυτή κι' οι πόλιοι άντ' τους δρόμους...

Σκοτάδι γύρω πυκνό και καταθλιπτικό και άραιοι σπάνιοι διαβάτες, που το αντίκρουμά τους σās τρομάζει περισσότερο κι' από την έρημιά.

Όλοι οι διαβάτες τη νύχτα φαίνονται ύποπτοι και επικίνδυνοι.

Μυστήριο λοιπόν και τρομάρα...

Όσοοοο δεν στεκόσαστε στιγμή. Προχωρείτε γρήγορα-γρήγορα, προχωρείτε και σκεφτόσαστε:

«Θεέ μου, τί άσχημη περιπέτεια!... Τί θά μου συμβή άραγε ως που να φτάσω στο γιατρό; Τί κινδύνους πρόκειται να συναντήσω στο δρόμο μου; Μία γυναίκα μέσα στη νύχτα, δεν είνε κάτι συνηθισμένο. Τί θά φανταστούνε για μένα; Θά με παρακολούθησουν; Θά ύποπτο ενοχλήσεις; Θά γυρίσω πάλι σπίτι, κοντά στην άρρωστη μητέρα μου ή θά με μαχαίρουν σαν σέ κανένα σκοτεινό στενοσόκκο για να με κλέψουν; Θεέ μου, βάλε το χεράκι σου!...»

Αί, λοιπόν, αυτές τις ίδιες άπορίες είχε και το «Μπουκέτο». Κι' έπιθυμούσε—καιρό τώρα—το έπιθυμούσε σοβαρά να κάμη μία σχετική έρευνα, μία σχετική έκστρατεία και να εξακριβώσει αν οι δρόμοι της πρωτεύουσής είνε άσφαλές τη νύχτα για μία γυναίκα, αν μπορεί μία κυ-

ρία ή δεσποινίς, φτωχή ή πλουσία, ώραία ή άσχημη, να τās διασχίση ανιδύνως και άνενοχλήτως, αν, τέλος, οι Αθηναίοι είνε πραγματικώς πολιτισμένοι ή άγριοι άπέναντι των γυναικών, σεμνοί ή άναίσχυντοι, ήμεροι ή θηριώδεις και έπιθετικοί.

Την άπορία αυτή του «Μπουκέτου», άπορία δίκαη και λογική, άνελαβε να λύση και να διαφωτίση ή ύποφαινομένη.

Τί είχα να κάμη; «Όχι κι' εύκολα πράγματα βέβαια. Έπρεπε να όπλισθώ με θάρρος και ύπομονή, με ήρωισμό αν αγαπάτε, και να διασχίσω την Αθήνα άντ' άκρη σ' άκρη, σίς δυό μετά τα μεσάνυχτα ΟΛΟΜΟΝΑΧΗ.

Το «ολομόναχη» είνε και δεν είνε τρόπος του λέγειν. Θά ήμουν δηλαδή και δεν θά ήμουν μόνη.

Και για να έκτιμήσετε τα πράγματα μόνοι σας και να μπῆτε απόλύτως στο νόημα, έξηγουόμαι άμέσως: Είκοσιέντε έως τριάντα βήματα έμπρός μου, κατά την διάρκεια της δοκιμαστικής αυτής πεζοπορίας, θά έπήγαινε, βαδίζοντας έντελώς αδιάφορα, ένας συνεργάτης του «Μπουκέτου». Έπίσης σαφάντα ως πενήντα βήματα κατόπιν μου θά άκολουθούσαν ένας άλλος συνεργάτης μ' έναν άστυνόμο ντυμένον πολιτικά.

Έτσι θά είχα βέβαια κάποια ασφάλεια, απόλυτη ασφάλεια αν θέλετε. Μά οι συνοδοί μου αυτοί δεν θά έπενέβαιναν οτιδήποτε κι' αν μου συνέβαινε.

Θά τραβούσα το δρόμο μου έκτεθειμένη στα περάσματα και τις ενοχλήσεις των διαβατών. Αν ένας οίσοδητος κομψοφύομος ή έργατικός, νέος ή γέρος, ντόπιος ή ξένος, είχε την προστυχιά να μου γίνη φόρτωμα, ήμουν ύποχρεωμένη να τον ύποσω άγογγυστός και να τραβήξω το δρόμο μου, χωρίς να του πω λέξι βέβαια.

Έτσι μόνον θά εξακριβώναμε και θά βγάλαμε ένα συμπέρασμα για τους κινδύνους που διατρέχει το φύλο μου τη νύχτα στους δρόμους της Αθήνας, της μεγάλης και πυκνοκατοικημένης σήμερα πρωτεύουσής μας.

Οι συνοδοί μου θά έπενέβαιναν μόνον έν εσχάτη ανάγκη. Αν δηλαδή ύφιστάμην την έπιθεσί κανενός μεθυμένου, κανενός λαποδύτου, κανενός ύπερβολικά... θερμοού και έρωτιόλου συμπολίτου.

—Θάρρος και ύπομονή χρειάζεται, δεσποινίς, μου είπαν στο γραφείο. Όπλισήτε με θάρ-

ρος και ή έρευνά μας θά έπιτύχη. Δεχόσαστε;

Ήθελε και ερώτημα; Δέχτηκα προθύμως. Ή περιπέτεια ήταν πολύ ενδιαφέροντα και με τραβούσε έξαιρετικά. Έξ άλλου θά διευκόλυνα έτσι το αγαπητό μου «Μπουκέτο» να διαπισώσει ένα γεγονός, να έρευνήσει και να βγάλη ένα συμπέρασμα έξαιρετικά ενδιαφέρον τις Αττίδες, όλες τις Αττίδες, κυρίες και δεσποινίδες. Και δεν ήταν αυτό μόνον. Θ' αποδεικνύονταν άκόμα αν ο αθηναϊκός λαός είνε πραγματικά πολιτισμένος ή βάρβαρος.

Έπῃρα λοιπόν άμέσως τη μεγάλη απόφασι.

—Δέχομαι... Δέχομαι...

Αποφασίσαμε ν' άρχίσουμε την έκστρατεία μας τη νύχτα του Σαββάτου...

Φίλος άστυνομικός ή καλύτερα άστυνομικός σφόδρα Μπουκετόφιλος, είδοποιηθείς καταλλήλως, έδέχτηκε προθυμότητα να μās συνοδεύη και να με... περιφρουρήση καθ' όλο το διάστημα της περιηγήσεώς μου.

Τό βράδυ του Σαββάτου συγκεντρωθήκαμε όλοι στα γραφεία του «Μπουκέτου». Ήταν άκόμα ένωρίς. Έπρεπε να φτάσουν τα μεσάνυχτα.

Ή έκλεκτή συνεργάτης μας δις Άνζέλ Βιδάλη

